

Men tey sjúku eru ofta nógv meira nógv við tilveruna enn tey frisku. Tey hava ofta so nógv positivt at siga, t.d. um góða røkt, og tí er tað so livgandi at vitja sjúk fólk.

- Tað er ein serlig støða at vera í at liggja sjúk á einum sjúkrahúsi. Fólkin kunnu so at siga einki at gera, og tey hava ov mikið av tíð. Tey kunnu av góðum grundum ikki gera, sum tey vilja, eru vundin av hjálpin, sum tey mugu hava frá øðrum. Tað kemur tí ofta væl við at fáa vitjan av onkrum uttaneftir, og tað sigur teimum eisini, at onkur hugsar um tey.

Bøgesvang vitjar líka so nógv tey, sum eru sjúk og ernast aftur, sum hann vitjar tey, sum ikki hava so langa tíð eftir.

Hann er varin, tá hann vitjar, pressar seg ikki inn á nakran. Hann vitjar fyrri at vera saman við fólkunum og luta eftir teimum, um tey hava hug at tosa. Ørindi hansara eru ikki at prædika ella biðja, men heita fólk á hann um at biðja eina bøn saman við teimum, so ger hann tað sjálvandi.

- Men eg eri ikki nøkur automatisk biðmaskina.

Kann við øllum

- Eg virði øll fólk, soleiðis sum tey eru, og eg havi ongantíð tikið dagar ímillum, hvat trúarsamfelag fólkin hoyra til. Eg havi eisini altíð verið væl móttikin av øllum, um so fólkin hava hoyrt til kirkjuna, Brøðrasamkomuna ella onnur trúarsamfeløg. Tað ber jú væl til og er eingin trupulleiki, bara vit øll virða hvønn annan.

Bøgesvang heldur tærvin á sálarrøktararbeiði og samtalum verða øktan, nú samfelagið er blivið so materielt, og alt bara snýr seg um teknikk.

- Alt hevur skund, og alt verður gjørt upp í pengum, samstundis sum sambandið millum fólki, kenslulívið og okkara andslív verður sett til viks. Samstundis verður stríðs fyrri sunnari kostvanum og at fáa fólk at leggja av at roykja, tí vit skulu vera so sunn.

- Men tað, sum um ræður, er at vit skulu vera heil menniskju, og tað tykist sum størri og størri forståls er fyrri hesum.

Øll hesi árin hava nógv fólk verið hjá Bøgesvang bara fyrri at tosa. Tað hava verið fólk í onkrari kreppu, t.d. orsakað av hjúnarskilnaði, samfílvu upulleikum, figgarligum trupulleikum ella onkrum øðrum.

Bøgesvang er fegin um, at fólk hava tað álitið á honum, og at tey velja at fara til prest at leita sær ráð ella bara fyrri at tosa.

- Øll eru eisini líka vælkomin at koma til mín at tosa, og øll skulu eisini vita, at tey trygt kunnu venda sær til prest, tí vit hava tagnarskyldu, einki fer víðari. Fólk skulu eisini vita, at hvør trupulleikin enn er, so kundi ikki fallið mær inn at

- Prestar eru ikki professionellir sálarrøktarar, men vit kunnu lurta og vegleiða fólk í trúðulleikum, sigur Bøgesvang. Øll eru vælkomin til hansara, og hann leggur stóran dent á, at allir prestar hava tagnarskyldu

komið við nøkrum peikifingri.

- Vit prestar eru ikki professiellir sálarrøktarar, líka so lítið sum vit eru fullkomnir, men vit kunnu hjálpa við at lurta og vegleiða, hvagar fólkin skulu venda sær fyrri at fáa ta hjálpa, tey hava fyrri neyðini.

Kærkomnar royndir

Bøgesvang heldur, at í sálarrøktararbeiðinum er tað komið hon væl við, at hann hevur sínar royndir sum sjómansprestur.

Nógvir prestar hava bara livað eitt vart lív, men tað góða er at siga um prestarnar í Føroyum, at flestu teirra hava roynt okkurt annað arbeiði, t.d. verið til sjós, og hava líka sum Bøgesvang hoyrt annað enn sunnudagsskúlafrát.

- Tað má geva størri álit. Eg havi virkað sum sjómansprestur, og tey flestu vita, at ein sjómansprestur í einum havnarbýi sær og hoyrir mangt og hvat. Eg giti, at fólk halda slíkar prestar, sum ikki bara hava ferðast millum einglabørn, skilja seg betur.

Sum nevnt fer Bøgesvang í februar til Gøteborg at virka hjá donsku sjómanskirkjuni, men so ætlar hann at koma aftur.

- Er okkurt starv leyst í Føroyum tá, og eg ikki eri heilt gloymdur, so søki eg aftur. Vit hava nevnliga fyrri langari tíð síðan sag, at tað er okkara ynski at gerast gomul í Føroyum.

Øll eru nakað

- Hvat er tað, sum er so gott við at búgva í Føroyum?

- Tað havi eg ofta hugsað um. Tað er ikki tað, at her bara búgva einglar, fólkið er ikki betri enn onnur fólk. Náttúran er vøkur, men tað er heldur ikki bara hon, sum fær meg at trívast so væl her.

- Tað hevur nakað at gera við, at samfelagið er so lítið, at vit øl eru nakað, eru ikki bara eitt nummar. Her kann eingin vera anonymur, øll kunnu fara út á gøtuna og møta onkrum, sum tey kenna. Í kirkjuni møta vit eisini altíð onkrum, sum vit kenna.

- Hetta síggi eg sum tað mest umráðandi í kristindóminum, at øll eru nakað, og tað upplia vit her, sigur Henning Bøgesvang.

Jólaaftan

1. Nú rin- gja klok- kur fríð á jorð, um torp og tún, um fjall og fjørð, o.

lyð nú á, mitt hjar- ta! Hin stó- ra stun- din ko- min er, sum

sær- dum sá- lum sær- lu ber og bo- ðar hjar- ging hjar- ta.

2. Nú verða vit sum børn í kvøld, sjálvt tey, sum vóru hørd og kold, tey gerst mild í sinni og geva gávur, ynskja glað, at gleðin vitjar jóladag øll, úti eins og inni.

3. Ja, syng nú hesi sálmaljóð um hann, sum kom og legði slóð um hesar jarðardalir. Hann beyð oss bót og fragd og fríð, eitt trygdarskjól við sína líð og leið til himnasalir.

3. So stendur stovan ljós og lyggi, og burtur berast lívsins skyggi, nú sæla stund er runnin. Ei nøkur løta kennist slík, so dýrdarfull, so rein og rík –við jólaljósi funnin.

4. Nú ringja klokkur fríð á jorð, um torp og tún, um fjøll og fjørð og inn í stovu mína. Og er enn sál tín ørm og kold, kom Harrin inn til tín í kvøld, tá mátti neyðin dvína.

Ldm. í Gm/N